

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 228/09-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. augusta 2009 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o., K., zastúpenej advokátom JUDr. R. K., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 1086/2005 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 CoE 110/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o., o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2009 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. K., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 93/2005 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 CoE 110/2007.

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že «Sťažovateľ sa na základe notárskej zápisnice N 212/2004, Nz 70415/2004 zo dňa 16. 9. 2004 ako vykonateľného exekučného titulu stal oprávnenou osobou v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice I (ďalej len „prvostupňový súd“) pod sp. zn. 26 Er 1086/2005, predmetom ktorého je vymoženie sumy vo výške 1.542.667,- Sk s prísl. a vypratanie nehnuteľnosti oprávneného, ktoré exekučné konanie sa začalo dňa 30. 5. 2005 na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 16.5.2005 (ďalej len „exekučné konanie“)...».

Okresný súd uznesením sp. zn. 26 Er 1086/05, EX 1831/05 z 19. septembra 2005 exekúciu zastavil. Krajský súd uznesením č. k. 1 CoE 94/2005-50 z 22. februára 2006 uznesenie okresného súdu sp. zn. 26 Er 1086/2005, EX 1831/2005 z 19. septembra 2005 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd uznesením sp. zn. 26 Er 1086/2005, EX 1831/2005 zo 16. marca 2007 exekúciu v časti o vypratanie nebytového priestoru vyhlásil za neprípustnú a exekúciu v tejto časti opätovne zastavil. Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 26 Er 1086/2005, EX 1831/2005 zo 16. marca 2007 podal sťažovateľ odvolanie. O odvolaní rozhodol krajský súd uznesením č. k. 1 CoE 110/2007-157 z 1. júla 2008 tak, že uznesenie okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 26. augusta 2008. Uznesením č. k. 26 Er 1086/2005-175 z 30. decembra 2008 okresný súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14. januára 2009. Uznesením č. k. 26 Er 1086/2005-183 z 12. februára 2009 okresný súd povolil odklad exekúcie z dôvodu, že možno očakávať zastavenie exekúcie, keďže notárska zápisnica, na základe ktorej má byť exekúcia vykonávaná, nie je vykonateľná.

Sťažovateľ v sťažnosti popisuje jednotlivé prieťahy, ku ktorým malo podľa neho v konaní okresného súdu a krajského súdu dôjsť, takto:

«V dôsledku uznesenia prvostupňového súdu sp. zn.: 26 Er 1086/05, EX 1831/05 zo dňa 19. 9. 2005, ktoré bolo pre chybný postup súdu zrušené uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) sp. zn.: 1CoE 94/2005-50 zo dňa 22. 2. 2006, sa vykonanie exekúcie neúmerne oddialilo o dvanásť mesiacov...

K ďalšiemu podstatnému a ničím neodôvodnenému prieťahu došlo vydaním uznesenia o zastavení exekúcie sp. zn.: 26 Er 1086/2005-125 zo dňa 16. 3. 2007 prvostupňovým súdom až po šiestich mesiacoch od podania návrhu povinného na zastavenie exekúcie v časti o vypratanie nebytového priestoru zo dňa 13. 9. 2006. Proti vyššie uvedenému uzneseniu prvostupňového súdu podal sťažovateľ dňa 5. 4. 2007 odvolanie, o ktorom odvolací súd rozhodol aj napriek viacerým urgenciám až uznesením sp. zn.: 1 CoE 110/2007-157 zo dňa 1. 7. 2008, t. j. po viac ako roku od podania odvolania sťažovateľom. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na to, že prvostupňový súd po doručení odvolania sťažovateľa postúpil spis odvolaciemu súdu až po troch mesiacoch nečinnosti, vzhľadom na to, že prvostupňový súd podľa odvolacieho súdu vyhodnotil vykonané dokazovanie jednostranne v neprospech sťažovateľa a rozhodol predčasne, odvolací súd opätovne zrušil uznesenie prvostupňového súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Prvostupňový súd po ďalších štyroch mesiacoch návrh povinného na zastavenie exekúcie v časti o vypratanie nebytového priestoru uznesením sp. zn. 26 Er 1086/2005-175 zo dňa 30. 12. 2008 zamietol.»

Podľa sťažovateľa „... nepochopiteľná je skutočnosť, že prvostupňový súd skúmal materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu až po takmer 4 rokoch odo dňa podania návrhu na vykonanie exekúcie (počas ktorého obdobia musel predmetnú exekučnú vec dvakrát riešiť odvolací súd v dôsledku protizákonného postupu súdu), a to aj napriek tomu, že túto otázku mal prvostupňový súd z úradnej povinnosti skúmať ešte pred vydaním poverenia pre exekútora na vykonanie exekúcie, najneskôr však v rámci konania o námietkach proti exekúcii“.

Na základe v sťažnosti uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2, prvá veta Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov a podľa čl. 6 ods. 1 Dohody o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, nečinnosťou Okresnému súdu Košice I v exekučnom konaní sp. zn. 26 Er 1086/2005 a nečinnosťou Krajského súdu v Košiciach v odvolacom konaní sp. zn. 1 CoE 110/07 porušené bolo.

Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Košice I, aby v exekučnom konaní sp. zn. 26 Er 1086/2005 bezodkladne konal.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1.500 €, ktoré je povinný Okresný súd Košice I vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1.500 €, ktoré je povinný Krajský súd v Košiciach vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Okresný súd Košice I a Krajský súd v Košiciach sú povinní nahradiť sťažovateľovi trovy tohto konania do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu

(sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (napr. IV. ÚS 331/04).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 26 Er 1086/2005 a postupom krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 1 CoE 110/2007.

Z argumentácie sťažovateľa uvedenej v sťažnosti vyplýva, že k porušeniu označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že

- okresný súd svojou nečinnosťou a nesústredenou činnosťou spôsobil, že exekúcia nie je ukončená napriek tomu, že od podania návrhu na výkon exekúcie uplynuli takmer 4 roky,

- krajský súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 26 Er 1086/2005, EX 1831/2005 zo 16. marca 2007 až 1. júla 2008.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd si v rámci predbežného prerokovania sťažnosti vyžiadal spis okresného súdu sp. zn. 26 Er 1086/2005 a spis krajského súdu sp. zn. 1 CoE 110/2007.

1. K porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 1086/2005

Pri skúmaní opodstatnenosti sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prihliada ústavný súd na to, že odmietnuť sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú možno okrem iného v prípade, keď zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prietahy podľa uvedeného článku ústavy (napr. II. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03, IV. ÚS 296/04).

Zo súdneho spisu, ktorý si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu, vyplýva, že exekučné konanie sťažovateľa ako oprávneného začalo 30. mája 2005 na základe návrhu sťažovateľa na vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky a vypratanie nehnuteľnosti, pričom exekučným titulom bola notárska zápisnica. Na základe žiadosti exekútora z 2. júna

2005 vydal okresný súd 8. júna 2005 poverenie pre súdneho exekútora a 8. augusta 2005 na základe návrhu exekútora z 26. júla 2005 poverenie pre exekútora doplnil. Dňa 5. septembra 2009 navrhla obchodná spoločnosť E., spol. s r. o. (spoločnosť nebola vo veci oprávneným ani povinným), zastavenie exekúcie. O zastavení exekúcie rozhodol okresný súd uznesením č. k. 26 Er 1086/05-29 z 19. septembra 2005. Na základe odvolania sťažovateľa podaného proti tomuto uzneseniu 28. septembra 2005 predložil okresný súd spis na rozhodnutie o odvolaní krajskému súdu 20. októbra 2005. O odvolaní rozhodol krajský súd uznesením č. k. 1 Co 94/2005-50 z 22. februára 2006 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil. Krajský súd vrátil spis okresnému súdu 22. júna 2006. Na základe návrhu povinného z 18. septembra 2006 na zastavenie exekúcie okresný súd 29. septembra 2006 vyžiadal doklady potrebné na rozhodnutie o zastavení exekúcie. Sťažovateľ odpovedal okresnému súdu podaním z 27. októbra 2006 a následne podaniami z 9. novembra 2006 a 1. decembra 2006 navrhol, aby okresný súd vyžiadal správy od dodávateľov plynu, elektriny a vody do objektu, ktorý bol predmetom vypratania exekúcie. Na predloženie požadovaných dokladov v lehote 15 dní vyzval okresný súd dodávateľov 13. decembra 2006. Na túto výzvu reagoval dodávateľ elektriny 11. januára 2007, dodávateľ plynu 18. januára 2007 a dodávateľ vody 30. januára 2007. Uznesením zo 16. marca 2007 sp. zn. 26 Er 1086/2005 rozhodol okresný súd, že exekúcia v časti o vypratanie nehnuteľnosti je neprípustná, a v tejto časti exekúciu zastavil. Proti tomuto uzneseniu podal 5. apríla 2007 sťažovateľ odvolanie a 12. júna 2007 zaplatil za podané odvolanie súdny poplatok. Spis bol okresným súdom predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní 4. júla 2007. O odvolaní rozhodol krajský súd 1. júla 2008 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spis bol krajským súdom vrátený okresnému súdu 19. augusta 2008. Okresný súd na základe uznesenia krajského súdu vyzval 21. októbra 2008 povinného na predloženie potrebných dokladov a uznesením č. k. 26 Er 1086/2005-175 návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14. januára 2009. Podaním z 11. februára 2009 navrhol povinný odklad exekúcie. O tomto podaní rozhodol okresný súd uznesením č. k. 26 Er 1086/2005-183 z 12. februára 2009 tak, že odklad exekúcie povolil. Proti uzneseniu podal 27. februára 2009 odvolanie sťažovateľ. Na rozhodnutie o odvolaní predložil okresný súd spis krajskému súdu 5. marca 2009.

Exekučné konanie vedené okresným súdom ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu trvalo od 2. júna 2006 do 24. apríla 2009. Počas tohto obdobia sa spis z dôvodu rozhodnutia o odvolaniach nachádzal na krajskom súde od 20. októbra 2005 do 22. júna 2006 a od 4. júla 2007 do 19. augusta 2008. Počas obdobia, keď sa spis nachádzal na okresnom súde, zistil ústavný súd kratšie obdobia nečinnosti od 2. júna 2005 do 8. augusta 2005, keď bolo exekútorovi vydané bezchybné poverenie, od vrátenia spisu krajským súdom po rozhodnutí o odvolaní 22. februára 2006 do 29. septembra 2006, keď okresný súd požiadal povinného na predloženie dokladov, a od vrátenia spisu krajským súdom po rozhodnutí o odvolaní 19. augusta 2008 do 21. októbra 2008, keď vyzval povinného na predloženie dokladov. Ústavný súd tak zistil, že počas predmetného konania sa v činnosti okresného súdu vyskytli prietahy v trvaní približne 10 mesiacov.

Ústavný súd považuje za potrebné pripomenúť, že z jeho stabilizovanej judikatúry vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 48/03, I. ÚS 154/03). Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 124/05). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

Ústavný súd nezistil v konaní okresného súdu také prietahy, ktoré by mali za následok porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd poukazuje aj na to, že sťažovateľ a povinný v predmetnom konaní tiež využívali svoje procesné práva, keď podávali návrhy na zastavenie exekúcie, na odklad exekúcie a odvolania proti uzneseniam okresného súdu. Ústavný súd sa v tejto súvislosti odvoláva na svoju judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, že za neodstránenie stavu právnej neistoty v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníka konania neznáša

zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takom prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (II. ÚS 52/99).

Vzhľadom na uvedené možno teda konštatovať, že k celkovej dĺžke konania v predmetnej veci prispelo aj obdobie, ktoré okresný súd potreboval na vydanie rozhodnutia o procesných návrhoch sťažovateľa a povinného v exekučnom konaní, resp. na vykonanie úkonov s nimi súvisiacimi, avšak zodpovednosť za toto predĺženie nemožno pripočítať na ťarchu okresného súdu.

Sťažovateľ k predĺženiu exekučného konania navyše prispel aj tým, že po dobu viac ako 2 mesiacov nezaplatil súdny poplatok za podané odvolanie.

Na záver považuje ústavný súd za potrebné vyjadriť sa k námietkam sťažovateľa o tom, že okresný súd skúmal materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu až po takmer štyroch rokoch odo dňa podania návrhu na vykonanie exekúcie, v dôsledku čoho okresný súd až 12. februára 2009 uznesením č. k. 26 Er 1086/2005-183 rozhodol o povolení odkladu exekúcie z dôvodov, že možno očakávať zastavenie exekúcie pre nevykonateľnosť exekučného titulu.

Ústavný súd súhlasí s názorom sťažovateľa, že vykonateľnosť notárskej zápisnice ako exekučného titulu mal okresný súd skúmať ex offo už pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekúciu však na základe takéhoto exekučného titulu navrhol práve sťažovateľ, a preto bolo jeho záujmom a povinnosťou, aby pochybnosti o vykonateľnosti exekučného titulu nevznikli. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ nemôže prenášať zodpovednosť za prípadné prierahy v exekučnom konaní z dôvodu preskúmavania vykonateľnosti exekučného titulu na okresný súd. Navyše o zastavení exekúcie z dôvodu nevykonateľnosti exekučného titulu ešte nebolo právoplatne rozhodnuté.

Ústavný súd zistil, že postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 1086/2005 nemožno na základe skutočností uvedených v sťažnosti považovať za taký,

ktorý by bolo možné kvalifikovať ako porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažnosť sťažovateľa bolo preto v tejto časti potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 CoE 110/2007

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 CoE 110/2007 vychádzal ústavný súd zo svojej doterajšej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty (III. ÚS 61/98). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte môže dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte môže trvať (napr. mutatis mutandis II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07).

Krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 CoE 110/2007 rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 26 Er 1086/2005-125 zo 16. marca 2007. Vo veci rozhodol uznesením č. k. 1 CoE 110/2007-157 z 1. júla 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť 26. augusta 2008.

Z uvedeného vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (24. apríla 2009) krajský súd už vo veci nekonal a nemohol už žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvňovať priebeh namietaného konania ani spôsobovať prietahy v ňom (m. m. IV. ÚS 219/03, II. ÚS 24/06, IV. ÚS 46/07). Sťažnosť sťažovateľa bolo preto aj v tejto časti potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (o priznaní trov právneho zastúpenia, ako aj finančného zadosťučinenia) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 17. augusta 2009